Pris 10 öre.

Skåne-Syndikalisten

Pris 10 öre.

1923 | Tillfälligt propagandaorgan | 1923

Syndikalismen i Skåne.

Skulle man tro på alla de svarta olyckskorparnes skrik över den syndikalistiska rörelsens i allmänhet men den skånska delen av denna rörelse i synnerhet, så skulle vid det här laget inte ens några märken av densamma finnas kvar. När man erinrar sig dessa sanningsvittnens utsago som heter tidningen "Arbetet" och Skånska Socialdemokraten, hurusom de vid skilda tillfällen roat sin läsekrets med att tala om de "väldiga mothugg" syndikalismen fått där och där, "fiaskon" här och här, "nederlagen" då och då, huru arbetarna blivit "trötta på de syndikalistiska äventyren", hur de troppa av från rörelsen och hur man "strömmar till de gamla fackföreningarna", ja då skulle icke på långa vägar rörelsens fysiska beståndsdelar räckt till.

Det skulle förhålla sig med dessa oerhörda nederlag och denna kolossala syndikalistiska manspillan som med de i världskrigets början av tyskarna utbasunerade franska nederlagen och framför allt det att antalet fångar tyskarna då ständigt skröto med vilka ofta gingo upp till det dubbla av hela den armékår eller truppformation på fransk sida de hade att slåss med.

Det skulle därför inte vara förunderligt om de trogna läsarne av dessa sanningsvittnen började trivla på de syndikalistiska nederlagens mångfald. Och de ha icke minst anledning till detta trivel därigenom att trots man så ofta avfärdat den syndikalistiska rörelsen med sina obetalbara glosor, man lika ofta haft anledning att ånyo taga befattning med densamma och avrätta den åter.

Att detta tvivel också har sin ävenledes reela grund bottnar ju i det faktum att ingen har kunnat undgå lägga märke till att den syndikalistiska rörelsen i dag är starkare än någonsin i Skåne.

Följande enkla siffror från olika tidsperioder tala sitt tydliga språk:

	1910	1915	1922
Antal L. S.	2	3	11
Antal medlemmar	107	160	700

Vi skulle vara de sista som ens skulle tänka på att förhäva oss över dessa siffror, än mindre göra det. Ty med tanke på den ideella förvittring den skånska arbetarrörelsen genomgått, att i dag återstår endast i fråga om den socialistiskt-ideella sidan av saken endast en komprometterad och murken socialdemokrati, den ungsocialistiska kraftkällan till en andlig föryngring av rörelsen har trängts tillbaka, den av denna ideella förvittring följande andliga trögheten att följa med tiden; lyssna till dess vingslag och budskap, det oerhörda övertag den gamla skrårörelsen under dessa förhållanden fått över arbetaresinnena, allt detta gör att vi syndikalister ha ett oerhört motstånd att övervinna. I resultatet av vårt arbete kan inte utläsas ens en skymt av en stagnation och ännu mindre en reaktionär tillbakagång. Tendensriktningen är i framåtskridandets tecken och vi få t. v. vara nöjda härmed. Det endast giver belägg på, att blott vi v i l l, vill med hela vårt hjärta och själ, vill med alla våra tankar och handlingar så skall det gå och vi kunna kosta på oss ett friskt livsförlängande skratt åt olyckskorparna med de fina titlarna, med de ordentligt avlönade förtroendeplatserna och de dästa typerna.

Men vi böra vara beredda på motstånd. Och icke enbart det utan motståndet i alla former, så att hända vad som hända vill, vi icke bli överraskade. Och därvidlag ha vi ju redan lärt åtskilligt.

Konflikterna i Åstorp, Landskrona och Malmö, äro ju de mäst ovederläggliga bevis för att den reformistiska skrårörelsen, för att bibehålla sitt suveräna inflytande över arbetarna, icke komma att betrakta något medel så lågt och så simpelt att de inte skola kunna använda dem i deras heliga utrotningskrig mot syndikalisterna.

I Åstorp, där det icke finnes reformister inom den bransch konflikt råder, nödgas reformisterna, som av en artikel på annat ställe i denna tidning framgår, tillgripa den förtvivlans utvägen för att försvara ett organiserat brytande av en av våra L. S. etablerad strid, att de (den gamla org.) någon gång i tiden träffat en uppgörelse inom byggnadsämnesindustrien, vilken de brännvinsadvokatoriskt nog vill göra gällande automatiskt skulle gälla även för Åstorp. Vi ha ingen anledning att falla till föga för några som hälst diktatorsfasoner, och ännu mindre kan det bli tal därom, när man så erbarmligt klumpigt söker dölja sina verkliga intressen — att med arbetsgivarnas medverkan kasta våra medlemmar ur arbetsplatserna för att därigenom trasa sönder våra organisationer. Om det så funnits tusen slavkontrakt upprättade mellan andra intressenter härav, så länge icke den organisation till vilken samtliga arbetare på en arbetsplats äro anslutna träffat någon uppgörelse med den motpart till arbetsköpare de ha att göra, så kan inte en tredje part, Gule Josef, Elov Johansson eller någon av de andra fina herrarna blanda sig i detta, bryta striden, utan att de bli betraktade som förrädare.

Malmö-konflikten är av enahanda kynne. På den arbetsplats som blockerats av en främmande organisation har denna i n t e e n e n d a m e d l e m utan består arbetsstyrkan uteslutande av syndikalister. Men medan man i Åstorp b r y t e r e n b l o c k a d på en möglig historia om ett en gång upprättat avtal e t a b l e r a r man här en blockad — för ett tvetydigt intresse att få avslutat en avtalsuppgörelse, som minst av allt våra medlemmar hade med att göra.

Den klumpighet, den brist på genomtänkthet, som dessa reformisternas uppträdande bära vittne om, prägla även Landskronahistorien och sammanhänger logiskt med det smutsiga syftet.

Vad konflikten på den senare platsen angår, så består den i en blockad av en arbetsplats (bageri) därför att den arbetare arbetsgivaren tagit in tillhör L. S. och icke Livsmedelsarbetareförbundet. Men då går man så drulligt tillväga i sin blockadiver, att man formulerar blockadens tillkomst bero på den omständigheten, att arbetsgivaren sysselsatte — oorganiserad arbetskraft! ! ! Först sedan ett offentligt opinionsmöte av platsens arbetare givit den blockerande avdelningen en åthutning härför genom att detsamma i ett uttalande beslutade anse vår medlem som organiserad, har man funnit för gott att omformulera motiveringen dithän att blockaden tillkommit därför att arbetsgivaren icke (med utkastande av vår medlem i hans ställe) intagit medlem tillhörande livsmedelsarbetarnas industriella skråförbund. Härmed är ju också den vackra masken avkastad, och nu framträder åtminstone maktsträvandet i all sin ynkliga elegans oförfalskat.

Av detta framgår, att det ingalunda är under ljusa förhållanden den syndikalistiska rörelsen arbetar i Skåne. Att vi till trots det småsinne och den tarvlighet som bär upp den större delen av den reformistiska rörelsens ställningstagande till oss icke äro slagna, att vår rörelse visserligen blott smått går framåt, men ändå framåt, det ha vi att tacka det kärnvirke, som bär upp rörelsen på olika platser, ett männskligt virke som under det dagliga bekämpandet av den tarvlighet varmed reformismen älskar slåss för sina idéer, ändock håller sina själar rena från denna smuts och låter den idealitet som ungsocialismen och anarkismen en gång givit dessa krafter alltjämt bära dem uppe och stålsätta dem för vidare kamp. Reformismens fackliga maktfilosofi skall gå samma öde till mötes som den tyska maktfilosofien gjort i kriget, därom drager deras huvud-i-väggen-politik mot syndikalismen den bästa försorg.

G. S—m.

Vi mala, vi mala.

Sång i kvarnen
av
Leon Larsson.

Vi mala, vi mala i glödande hat
i timmar, i dagar och nätter,
ty guldet vi mala åt krämarens stat,
åt solen och livsglädjens ätter.

Vi mala, vi mala i svett och i blod,
i sorger och täranda pina,
all glädje försvinner och ungdomens mod
får tröstlöst i kvarnen förtvina.

Det gråter och klagar när guldkvarnen går
det skriar när guldfloden klingar,
ty armodet endast med trasor och sår
det gyllene guldet oss bringar.

Det guld som vi mala är gyllene rött
som blodet det flammande röda,
ty guldet är prässat ur människokött
och tvättat i tårar som flöda.

Vi mala, vi mala i tärande sorg
åt tusende glädje och lycka.
Vi mala, vi mala till konungens borg
de skatter, som salarna smycka.

Men mala vi skatter till borgar och slott
och mala vi glädje åt andra,
då mala vi ständigt förbannelse blott
åt oss, som i armodet vandra.

Vi mala, vi mala i gråhet och dy
och evigt vi pinas och plågas,
men ständigt vi bida den dag som skall gry,
när måttet av sorgen skall rågas.

Så surra du, kvarnhjul, och braka du sten
att mälden med hatet må blandas!
Vi bida i öster det flammande sken
när uppbrottets stormtimmar randas.

»Ur djupet»

En resume och en reflektion över konflikten vid makadamfabr. i Åstorp.

Bland de hårda strider, som allt som oftast rasa på det ekonomiska fältet, äro dessa som kämpas broder mot broder inom arbetarrörelsen, de hårdaste och tillika de mest meningslösa. Ty, de kunna icke giva annat resultat än att arbetarfolket mördar sig självt. Det är i allmänhet endast en etikett, en dogm, en intetgivande chimär, som är eldgnistan, och sällan något mål eller någon vacker idé med stor betydelse för fattigfolket, som ligger bakom; men ändå kan striden drivas fram, till omätbara handlingar och dumheter.

En av dessa hårda strider är just denna, så mycket omtalade, konflikten vid makadamfabriken i Åstorp. Här har dumheten, orättvisan och dårskapen rest en sköldborg, mot allt vad sund mening och förnuft inbegriper; och det smakar även beskt att orda därom. Jag skall emellertid inte ingå på sådana dumma resonnemang, som eljest dagens kammarlärda åsnor kanhända ställa som högsta fordran till underlag för bedömande av konflikten; detta nämligen, det metafysiskt-moraliska filosoferandet över — om en syndikalist är en människa eller ej. — Ej heller om en människa, med syndikalistisk etikett såsom organisationsmärke, kan ha samma rättighet att utforma sina krav på rättvisa och respekt för sig och sina idéer likt andra människor här i tiden. Sådant filosofiskt resonnemang har jag lagt upp på den antikvariska hyllan, och de, som möjligen inte veta, vad mening det rymmer, kunna själva ta sig friheten att gräva i mögeldammet.

Konfliktens bakgrund för gravlagda sekler tillbaka behöver heller icke så värst mycket intressera människorna; det finnes stoff nog i ögonblicket till att alldeles tillräckligt belysa detsamma — och utan att anse det som ett missgrepp, gå vi att belysa den sak, som det gäller, hur den uppkommit och utvecklat sig.

Nu skriar emellertid "högsta ståndet", som Wilde har kallat pressen, om "avtalsbrott", och alla andra tusentals oegentligheter, blott och bart för att få fram en meningslös konsert så att de kunna dölja sig i själva tonerna. Men klaverspelaren, som engagerat sig i en dålig konsert, kan gärna för publiken visa sitt ansikte. Det går an att se på det "allra heligaste" innan saken lägges till handlingarna i "förbundsarkens arkiv", ty, det kan hända, det inte står riktigt väl till i "heliga hus".

Alltnog! Den 12 sept. 1923 gick en arbetaregrupp vid makadamfabriken i Åstorp ut i konflikt, uti svältkriget, om det så behagas, för sina rättskrav. De voro samtliga, så när som på fem. st., så förvillade, att de voro syndikalistiskt organiserade; stodo som medlemmar i S. A. C. Bland de övriga fem, hade de tre så pass patriotiska dygder, att de engagerat sig förut i något som arbetarfolket plägar kalla "strejkbryteri", och de övriga två hade strukits ur platsens L. S. som "skubbare" på grund av bristande betalning. Men de hade rättskrav, nämnde jag, märkvärdigt.

Då de efter månaders väntan på, att Disp. Assarsson en dag skulle kliva ned från diktatorshöjden för att visa sin humanitet med att helt enkelt upplysa arbetsobjekten om priset på det slit de levererade honom dag från dag, aldrig sågo denna önskan förverkligad, ansågo de, de hade rätt att strida för saken. De fordrade först och främst en f a s t p r i s l i s t a, de ville helt enkelt ha något att gå efter, beräkna på förhand om de kunde leva på smulorna, som händelsevis föllo under bordet, eller ej, o m b e t a l n i n g s g r u n d e n var eller fluktuerade allt efter tycke och behag. Just så var det, ja.

Men här invändes naturligtvis. De praktiska männen, de, som ha patent på allt, de ha väl något att säga? Det vet man ju, och man vet också vad det blir. . . Ett ögonblickligt, fixt färdigt patent — det heliga, allmänneliga avtalet. — Det är segmentet, som sammanbinder splittrade kretsar, koranen, som allena gäller — heligt, om aldrig så kantstött. — Men, står det inte under samma utvecklings lag, som Spencer såg den engelska lagboken stå — den blev så full av paragrafer, så tolkarne visste inte själv hur den skulle tolkas. När, mina herrar skriftlärde, fingo Ni in dessa två paragrafer i avtalet, det avtal, som I skrien om skall hållas — a t t a r b e t a r n a v i d m a k a d a m f a b r i k e n s k u l l e n ö d v ä n d i g t v i s u n d e r s k r i v a e t t p r e m i e s y s t e m, s o m i n t e n s i f i e r a d e a r b e t e t t i l l a r b e t s k ö p a r e n s f ö r m å n m e n a b s o l u t g a v a r b e t a r n a o d i s p u t a b l a n a c k d e l a r? Och vidare: A r b e t s t i d e n s k u l l e u t ö k a s t i l l n i o o c h e n h a l v t i m m a (91/2) pr dag, u n d e r s e n a s t e k v a r t a l e t 1 9 2 3., i annat fall, om inte dessa paragrafer antogos, kunde det icke bliva tal, från arbetsköparens sida, om några förhandlingar.

Det är mig icke sagt, om det är lovligt att reflektera på dylikt, men Åstorps arbetare togo sig en funderare — och möjligt är, att de ha någon rätt bakom.

Men hur gick det till att förvanska rättskraven för de stridande? Det skulle kanhända vara ett intressant, om än i detaljer föga smakligt ämne, för arbetarfolket att behandla — det gavs kanhända lärdomar däri. Veta månne någon av organisationernas hövdingar hur det hela förlupet? Här är frågor obesvarade. Vet "högsta ståndet" något om saken? Det babblas ju annars flitigt, men vad tusan babblas där om . . . Kan man jaga bort organiserade arbetare, som vägrat sanktionera avtal, som måste inrymma sådana paragrafer som de nämnda? Kan man sedan gå arbetsköparen så pass till handa, att man av de fem förut nämnda elementen, upporganiserar en avdelning på platsen, och sen låta pressen ljuga fräckt och säga att det är hederligt och rätt? Ja, man kan det naturligtvis, ty man gör det ju . . . Men är det verkligen hederligt och rätt? Det är två begrepp, som vi våga på en känslig våg inom arbetareleden.

I vår demokratiska tid, då till och med rävarna gått in i socialismens guldålder, kan man göra mycket, som forntida släkten skulle fasat att drömma om, men man borde akta sig för att spela djävlarna ut, när människorna söka sanning och rätt. Man skall inte trampa och fläcka det, som är det bästa ett folk äger: dess ärliga strävan och dess omutliga rätt, ty Nemises vakar på tröskeln, och bitterhetens svärd är skarpt.

Jag har förut i pressen påpekat, att det är tid att två sköldarna rena. "Högsta ståndet" har svårt att förstå en sådan sak. Sk. Soc. D. staplar upp lögn på lögn (hennes systerorgan vovar samma posetiv), så man frågar om inte berget snart skall ramla och

stänga hennes framtids horisont. Här flöjtas i många horn. Lyss! (Soc. D. 7 nov.) "De icke stridslystna arbetarna, närmare ett tjugotal enade sig då om att tillkalla grov- och fabr. ombudsman, E. Johansson" — — "för att bilda en ny avd." o. s. v. Är Ni dålig räknemästare? Eller Ni räknar helst med negativa termer? På den stridande organisationens möte, där strejkbeslutet fattades, enades a l l a d e o r g a n i s e r a d e, som striden gällde, om det steg de tänkte taga. På mötet fattades endast de fem förut nämnda oorganiserade. Var det dessa fem Ni fick till 20? Javisst. Ni har fyrdubbla glasögon. De voro missnöjda med L. S. fantiserar Ni! Vilka? De organiserade under inga omständigheter icke, och de fem övriga, hos dem hade nog trälinstinkten och arbetsköparepungen ett ord med i laget.

Men 20 ska' Ni naturligtvis ha? Ty i grov- och fabr. medlemsbevis, där saknas naturligtvis ett antal av denna summa, som rekvirerats för makadamfabrikens räkning. Det torde väl inte i ögonblicket vara Eder bekant, vem rekvirenten är? De stridande hava emellertid ett par medlemmar, som haft arbete på makadamfabriken under konflikten, de kunna kanhända upplysa Eder om saker, som Ni glömt. De tala om att de erbjudits fritt inträde i den nya, moderna avd. 114 på medlemskort, som rekvirerats av disponenten. Humana anbud, sympatiska, — dum, den som reflekterar. Ni talar många besynnerligheter, som vanligt dödligt folk inte kan förstå . . I ett annat av Edert organs nr. av månd. d. 12 nov. (däri Ni bl. a. cit. Ny Tid). heter det, att syndikalisterna äro de, som värst skrika om "strejkbryteri", änskönt de själva övade detta i Malmö, och vildare; längre ned i samma artikel babblar Ni igen om avtalets helgd. En sak! Ha de landsomfattande räckvidd dessa heligheter? Eller skola de följas i Malmö och överträdas i Åstorp? Hör nu, i Malmö ha de, som Ni önskar skola hålla avtalet i helgd Kr. 1:72 pr dag, mera än vad det heliga avtalet föreskrev; och det var naturligtvis därför, som avtalet skulle fram. Men hur går det i Åstorp med avtalshelgden. Det är väl bekant, att riksavtalet föreskriver 70 öre pr timma? Hur kommer det sig att Ni icke skriker, då arbetsköparen betalat sina arbetare 1 kr. pr timme. Det blir ju proportionsvis mera än det gällde i Malmö. Men arbetarna i Åstorp kläda naturligtvis en annan päls än därnere i Malmö. Där blir dock en lucka i avtalshelgden . . . Men nog om lögner, nog om babbel och dumheter. De stridandes rättskrav ha vandaliserats, sanningen ignorerats, stympats där den ej kunnat förkvävas. Det är på tid — vi vill ha korten på bordet, ty det är så smutsigt och dumt nere i skumrasket.

Det är trollen i hjärnorna och hjärnans valv, som rida spärr mot all mänsklig strävan, har en norsk diktare, Obstfelder, ganska träffande sagt. Det är dogmer, dumheten och hyckleriet, som äro trollen i högborg, skyhögt resta upp över rättvisa och rättfärdighet. Fattigfolket skall aldrig nå sin strävans mål, förrän dessa troll jagats ned från sina tronsatta höjder. Man skulle tro, att detta förtryckta folk, som under årtusenden tryckts under fattigdomens bann, skulle av den hårda utvecklingens skola hava lärt, att de borde stå fylkade i ett enigt, svetsande helt, med ett gemensamhetsmål i sikte, i enighetssträvan, den inget missljud störde. Men tiden och handlingen breda så ofta sin mörka skugga över fältet, och ljusblixtarna ha så svårt att få de tätnade molnen att remna. Och dock är det mot vidderna och ljuset vi skola gå. De strider, som kämpas broder mot broder, nere i grotekvarnarnas djup, de äro gnagaretänder, som sarga arbetarefolkens kärnfriska grund och en dag, då deras längtan borde förverkligas, skall deras strävans eld — socialismens hägrande stjärna — slockna vid horisonten, och dovt över avgrunden ekar ett släktes chimär, isande, kallt.

Valdemar Christoffersson.

Önskas föredrag

om

Syndikalismen

på plats där ingen L(okal S(amorganisation) finnes, så tillskriv

Skånes distrikt av S. A. C.

under adress:

Filip Olsson,
Fiskaregränd 3,
Landskrona.

Kontroversen

emellan Landskrona Lokala Samorganisation (L. S.) och Sv. Livsmedelsarbetareförbundets Landskrona-avd.

Historien är icke ny. Det är den i våra dagar ständigt återkommande historien om de reformistiska organisationernas kamp mot de syndikalistiskt tänkande arbetarnas rätt att organisera sig i överensstämmelse med sina idéer om arbetsklassens socialistiska uppgifter i nuet och framtiden. Endast detaljerna kunna vara något olika, och medlen mer eller mindre bedrägliga.

Då denna historia även har en förhistoria skola vi även ingå på denna för att sedan återkomma till den närvarande.

Reformisterna i Landskrona och Skogssällskapets arbeten.

Då de arbetslösas landskongress sommaren 1921, utsände parollen om en allmän arbetsnedläggelse vid Skogssällskapets arbetsplatser, samlades Landskrona fackföreningsstyrelser till ett möte i Folkets Hus för att dryfta den uppkomna situationen, och intaga en ståndpunkt i frågan. Till detta möte beviljades vår kamrat, Edvin Paulsson, rätt att närvara i egenskap av L. S. representant. Mötet uppdelades nästan omedelbart i två grupper vars olika uppfattningar preciserades av tvenne mot varandra stridande förslag till uttalande. Vilka vi här nedan skola försöka ungefärligen återgiva.

Det av Paulsson framlagda förslaget lydde:

"Mötet uttalar sig för att fackföreningarna bör ställa sig solidariska, moraliskt och ekonomiskt stödjande bakom Skogs-sällskapets arbetares kamp för en dräglig existens. Samtidigt uttalar mötet sin protest mot den arbetarpress och de arbetareledare som funnit med sina intressen förenligt att ställa sig på ett orättfärdigt organiserat klassamhälles sida, emot dess mest vanlottade medlemmar."

Det av E. Ekstrand framlagda förslaget lydde:

Mötet beslutar uttala sig för att fackföreningarna icke böra, i denna fråga intaga någon annan ståndpunkt än den L. O:s representantskap intog på kongressen. Samt med hänsyn till de ekonomiska svårigheter de arbetslösa ha att utkämpa, uttalar mötet sig för att fackföreningarna böra utdebitera två timlöner pr arbetande medlem, och göra hemställan till arbetsgivarna om ett lika stort belopp från deras sida, vilken summa sedan skall överlämnas till de arbetslösas förening."

Mötet beslutade, med övervägande majoritet, göra ett uttalande i överensstämmelse med det sistnämnda förslaget. Detta beslut är betecknande för de reformistiska arbetarnas syn på solidaritetsbegreppet och klasskampen. Man utelämnar en hel grupp kämpande arbetare åt sitt öde. Nämligen de som kämpade mot Skogssällskapet, men samtidigt beslutar man en utdebitering till de arbetslösa. "Det lät ju så vackert utåt". Och särskilt i en tid, då alla goda borgares hjärta tog sig uttryck i mer eller mindre smakliga tillställningar. Men man glömde att det fanns mer än arbetslösa människor som svalt. De som arbetade under de mest otyggliga förhållanden o. svalt ägnade man icke en tanke. Visserligen var det de arbetslösas landskongress som sände ut parollen om kamp mot Skogssällskapet. Men de arbetslöses föreningar tenderade ju en tid att bli av utvecklingen och förhållandena en framskapad form av klassorganisation. En organisation av arbetare oavsett vilket yrke de tillhörde. Fast icke med en sådans organisatoriska och fasta underlag. När så dessa kommo i strid med den ende arbetsgivare de hade känning av, var det ju ganska naturligt med hänsyn till de många olika fackföreningarnas medlemmar som blev inblandade i en sådan, att de fordrade hela fackföreningsrörelsens moraliska och ekonomiska stöd. För det är väl ändå så att de reformistiska arbetarna tillhöra sina fackföreningar för att även använda dem i kampen för en högre existens — eller hur?

Nåja, medan vi tänker på svaret ha vi att övergå till behandling av de händelser som vi skulle behandla inom ramen av denna artikel.

Paulsson, som då även var medlem av Sv. Livsmedelsarbetareförbundet, intog givetvis samma ståndpunkt till frågan på avdelningsmöte som han tidigare gjort på fackföreningsstyrelsernas möte. Å avdelningsmötet framhöll han att här var det icke tal om att hjälpa de arbetslösa, utan att ställa sig stödjande bakom en grupp arbetare i kamp mot sin arbetsgivare. Sedan blev frågan om en hjälpaktion till förmån för de arbetslösa en sak för sig. För att ytterligare pointera detta framlade han där nedanstående två förslag:

1. Att mötet skulle besluta, att organisationen skulle ställa sig moraliskt såväl som i mån av möjlighet, ekonomiskt stödjande bakom Skogssällskapets arbetares kamp för en dräglig existens."

2. Att avdelningen skulle ingå till arbetsgivarna med krav på att dessa skulle till organisationen utbetala tio kronor pr anställd arbetare, vilken summa sedan av denna skulle överlämnas till de arbetslösas förening."

Men avdelningen beslutade i överensstämmelse med det uttalande som gjorts å det tidigare mötet med fackföreningsstyrelserna.

Paulsson meddelade då mötet att enligt hans uppfattning hade organisationen förverkat sitt existensberättigande, och gått över till filantropisk verksamhet. Ansåg det vara moraliskt vidrigt och höjden av socialistisk osedlighet att utlämna en grupp kämpande arbetare åt sitt öde, men samtidigt försöka att köpa sig skenet av solidaritet med en spottstyver. Han förbehöll sig rätten att utveckla sina filantropiska anlag enligt eget gottfinnande.

Vid nästa möte, då tiden var inne att stryka honom för bristande betalning hade Paulsson av taktiska skäl ändrat uppfattning om sin ställning till utdebiteringen, och betalade denna men begärde samtidigt sitt utträde ur organisationen.

Här är kanske rätta platsen att uppliva minnet på lögnaren i Sk. Socialdemokraten, Bror Nilsson.

Trakassering av syndikalisterna börjar.

Sedan Paulsson lämnat mötet, beslutade man att hos arbetsgivaren, med hot om strejk, begära hans avskedande från arbetsplatsen. Vilket också verkställdes med den naturliga påföljd att han måste lämna arbetsplatsen.

Detta är sakens förhistoria och nu till historien för dagen. För en tid sedan fick Paulsson arbete vid Landskrona grovbageri. Vid bageriet var då redan en medlem av S. A. C. anställd som brödutkörare. Men vilken man med svältrevolvern som hot lyckats avtvinga en inträdesavgift och kr. 1:50 i veckan. Det dröjde naturligtvis icke länge förrän en kommitté uppvaktade arbetsgivaren med krav på Paulssons omedelbara avskedande. Som motivering för detta avsked framhöll man, att en härvarande medlem av Sv. Livsmedelsarbetareförbundet som gått arbetslös en ganska lång tid hade större rätt till arbetet. Men, framhöll kommittén så där i förbigående, om P. går in i deras organisation så kanske frågan kan ordnas. Men arbetsgivaren hänvisade kommittén till den person som frågan gällde. Han saknade anledning att ställa sig som part i en strid mellan tvenne arbetareorganisationer. Kommitterade hänvände sig då till Paulsson personligen, och fick till svar att frågan var ju icke en personfråga utan en organisationsfråga, samt meddelade att L. S. var villig att organisationsmässigt behandla den, och etablera ett samarbete med Livsmedelsarbetareförbundets avd. i sådana saker vari samarbete är möjligt och nödvändigt. På denna framställan svarade Sv. Livsmedelsarbetareförbundet och dess Landskronaavdelning endast med

Blockad- och bojkottsannons mot firman dagen efter.

Om icke historien vore så meningslös och barnsligt dum, kunde ju här vara platsen för en del hätska utfall från vår sida. Men vi föredraga att låta den tala sitt eget språk.

Det skulle icke alls förvåna oss om vi en dag får vår medlems namn, i dagspressen stående under titeln strejkbrytare. Detta vore ju endast en logisk följd av den politik varpå man slagit in. Men stämplandet av revolutionära arbetare som strejkbrytare blir ju endast en värdemätare på den reformistiska rörelsens utveckling.

Härtill kommer att på det möte som L. S. anordnade med Landskrona organiserade arbetare beslutade man med 133 röster mot 4 att man icke kunde stämpla omskrivne person som oorganiserad.

Historien om vargen och fåret går igen.

Landskrona Lokala Samorganisation:
Styrelsen.

Malmö L. S. 10-års jubileum.

Deltagarna i 10-års festen.

Den 6 oktober d. å. kunde Malmö L. S. fira sin 10-åriga tillvaro. Endast den omständigheten att i den socialdemokratiska tröstlösa öken Malmö är, en syndikalistisk oas kunnat hålla stången, icke förkvävts i det andliga kvalm socialdemokratien lagrat över arbetarrörelsen, icke torkat ut tillfölje den i fråga om socialistisk näring torftiga jord Malmö utgör, ja, endast den omständigheten är ju en bedrift av rang. Men det bevisar också att det finnes en andlig sälta i den luft i vilken den revolutionära socialismens kämpar hämta tillräckligt mycket näring, icke enbart till en fysisk existens, utan också till ständig förnyelse, ett ständigt vidmakthållande av ungdomlig spänstighet, idealitet och vitalitet, som, det är ju inte att förvåna sig över, kan väcka både avund och retelse bland alla de småsjälar, som i dagarne etablerat en vild indiansk krigsdans, stimulerad av den ljuva förhoppningen att 10-åringens skalp snart skall vara erövrad.

Ovan angivna minnesdag hade också L. S. beslutat hedra med en enkel festlighet, som gick av stapeln på ungsocialisternas café "Nutiden". Välvilligt hade lokalen ställts till förfogande, en välvillighet som ter sig icke minst sympatisk därför att man nödgade stänga caféet för allmänheten redan tidigt på kvällen.

Kring enkelt, men stilfullt dekorerade bord, vars prydande med blommor blev en succés för vännen Erik Anderssons trädgårdsmästareskicklighet — hör du Erik, rodna nu inte för överdrifterna! — kunde samtliga L. S. medlemmar jämte bekanta bänka sig.

Det var en samling intressanta typer. Där tronade farbror Dahl, som, tränad i strider för syndikalismen lite varstans i det här långa landet, nu blivit transporterad från Porjus med sina 50 ° minus lit ner, och ständigt är förkyld av den skånska temperaturen som alltid håller sig ovan 0-punkten. Han ler så hjärtevarmt, icke minst då träarbetarnas idiotiskt komiska blockad mot syndikalisterna kommer på tal.

Där har hela Törebodalaget slagit sig ned, detta dag, som enbart genom sin konstitution, bestående av både korta och långa idealistiska syndikalistgestalter, åstadkommit fullständig rabies på träarbetarna i avd. 13. Där går vännen Karl Östholm, en veteran i den revolutionära rörelsen här i Sverge, bärande med en ungdomlig glimt i ögonen årens mångfald med ett gemyt som överraskar, och myser skalkaktigt åt arrangemangen. Som en vessla springer L. S. ordförande Häggström. Numera viger han sina krafter, otacksamt nog, åt den högre koppar- och plåtkonsten, på tider han inte målar — Den djäkelen är konstnär. Och där går slutligen Oscar Sjögren lite otillgänglig till utseendet, något butter och tvär, men av detta sju-tusen-djävla i sig, som kommer hans forna kolleger bland träarbetarna att av förvåning nästan tappa andan när de tala om detta förskräckliga att han är — här gives plats för de kalla uslingarnas marsch nedåt ryggkotorna — den ende syndikalisten bland detta hedervärda syndikalistiskna skrå i Malmö.

Och kring dessa hedervärda Malmö-litiska storheter, bildar det kvinnliga inslaget i fästen en rund krets, — nära nog en giftas eller förlovningsring — prydd med sådana ädelstenar som Ola Sjögrens jovialiska ansikte, som kan komma t. o. m. den trumpnaste att le åt livets vedermödor.

— — —

Oscar Sjögren gav en koncentrerad berättelse över 10-åringens liv och leverne. Det klingade genom de olika episoderna en ton av okuvlighet. Efter Sjögren, och sedan kaffe intagits, talade Henriksson från Göteborg, om sina intryck från Italien. H. var på tillfälligt besök för att ruska om i statstjänarnas hjärnor, vilken operation han skulle företaga dagen efter.

Det blev mycket om Italien. Roligt, elakt och bitande. Och han ljög inte mycket. Och det hade inte gjort något. Om det så hade varit dikt alltsammans så hade historierna endast skvallrat om att dess upphov var en poet av rang utom det att han var en mästerlig berättare.

Slutligen talade även G. Sjöström i den tyngre genren.

Och mellan allt detta presterades sång, deklamation och humoristiskt uppträdande av vännerna Erik Andersson, Norrman och Mård som gav en så glad stämning av livsglädje, att i bättre tecken kunde inte fästen firats.

De funnos, som inte läto solen gå ner för sig det dygnet och som icke voro färdiga med jubelfirandet förrän även den Henrikssonska operationen av statstjänarnas hjärnor på eftermiddagen med elegans och "e'lan" var utförd.

När undertecknad först sedan det blivit afton den andra dagen pr buss var till sitt hemland igen, ja då tyckte jag, i slumren av bussens vaggande, som om denna gick åt alla håll på en gång, framåt och bakåt, åt vänster och höger, neråt och uppåt. Och vid ankomsten till Höjeå då drömbilderna nått sin vildaste dans tyckte jag mig se att bakom bilen stod hela träarbetarefackföreningen med Edvin Hansson på ena flygeln och järnvägsmannen Nils Andersson på den andra och att de voro i färd med att tippa bussen i ån. Strax innan jag vaknade hörde jag tydligt i öronen En Hans ilskna rop: "Den gaphalsen tror jag inte man får kål på, förrän man dränker honom som en katt. Till verket träarbetare!"

Då vaknade jag helt vid en gir av bussen med påföljd att i stället för att komma på huvudet i Höjeå var jag på väg mot knäet av en ung vacker kvinna. Efter den händelsen tog bilturen för fort slut.

Kain Truls.

Förbittringen

över "Grov- & Fabriks", av drängarna i Arbetet och Sk. Soc.-D. till ideal för alla rättrogna reformister upphöjda, smutsiga ingripande i all synnerhet i Åstorpskonflikten, stiger.

Förutom det tidigare anordnade stora massmötet i Åstorp, som samlat mellan 2—300 av gruvdistriktets arbetare, och vilka enhälligt uttalade sin indignerade protest icke enbart mot Åstorpsförrädarna och deras förmyndare och ledare, utan också mot Sk. Soc.-D. fräcka uppträdande, ha nu också inom Grov- & Fabriks-avdeln. brutit lös en harm, som redan åstadkommit att rösten börjat darra på dem som i likhet med nämnda tidning kallade dem som ev. protesterade mot deras helighet för "slokörade hundar".

Riksdagsman Törnkvist tager Sk. Soc. vid åsneöronen.

Att reformisternas uppträdande i Åstorp måste vara av alldeles ovanligt skändligt slag, visas därav att t. o. m. en av deras egna betrodde män i gruvdistriktet, rikdagsman Törnkvist, har funnit tiden inne att gripa in.

I en utomordentlig artikel, ställd till Sk. Soc.-D. men som där endast fått insändarens plats, tager han bladet riktigt från munnen. Efter att först ha erinrat om händelseförloppet dels till L. S. bildande, Grov- och Fabr.-avd. nedläggande, stridens utbrott och strejkbrytareavdelningens tillkomst, bragt till stånd av en notorisk förrädare, som aldrig gör annat än utför strejkbryteriarbete, skriver han följande förintande kritik mot tidningens och Grov- och Fabriks uppträdande:

"Tänk nu efter om det kan vara förvånansvärt att såväl enskilda som hela avdelningar på det bestämdaste ta avstånd från denna fatala återupplivningshistoria med dylika återupplivare i spetsen. I detta fall hade förbundet bort ta sig en funderare och ej så utan vidare inskriva dem i förbundet, åtminstone ej förr än fredliga förhållanden inträtt. *) De hade ju självmant nedlagt den gamla avdelningen, således hade förbundet intet ansvar inför arbetsgivaren angående avtalet utan borde låta konflikten löpa ifrån ut, sen fick man se vad där var att göra. Våra protester måste förstås på ett sådant sätt, att när en L. S. förening fanns på platsen och ingen medlem av annat förbund arbetar där och en konflikt utbryter så tänka vi, däribland många gamla tränade fackföreningsmedlemmar, ej allenast på former och dogmer utan även på solidaritetens bud. Det kan ej hjälpas, de äro arbetare de också, trots att de för tillfället tillhöra annan organisation. Vi fordra själv solidaritet varför vi måste även visa sådan trots det att L. S. på alla sätt söker bryta mark och för min personliga del har jag ej några sympatier för deras organisation eller deras arbetsmetoder för att vinna anhängare, men man bör ändå ej nedgöra varandra och genom ett så absurt förhållande som uppstått i samband med detta sorgebarn till konflikt ge upphov till oändlig agitation mot de gamla organisationerna. Tidningen borde även vara lite försiktig i sina uttalanden, särskilt en artikel för en tid sedan väckte mycket ont blod även bland de gamla fackföreningsmedlemmarna genom att höja dem till skyarna som fortsatte att arbeta vid krossen. Vi tro väl ändå att något missvisande kommit emellan för såväl tidningen som Elov Johansson och bäst vore det om ett ett blivande centralkommittémöte vid sin undersökning i frågan kunde konstatera detta. I varje fall kommer icke de närmaste avdelningarna här att kunna godkänna den återupplivade avdelningen vid makadamfabriken i Åstorp. Det hjälper ej med hur mycket kammarlärda teorier som komma fram, i detta fall är det folkets psyke som fäller utslaget.

Hj. Törnkvist.

Sk. Soc.-D. fastnaglad.

Efter denna hjärtlösa fastnagling vid väggen av ynkedomen Sk. Soc.-D. känner denne sig fullständigt förvirrad och har tappat allt intellektuellt herravälde över sig.

Efter att t. o. m. gentmot ävenledes i samma tidning från Åstorps L. S. gjord insändare måst medgiva att tidningen farit med en lögnaktig uppgift — att som tidningen söka reducera det till ett "'minnesfel" är allt för klumpigt för att gå i folk — söker den ängsligt undvika att ingå på ett saksförsvar gentemot Törnkvist. Men då den för att säga något fastnar för en liten detalj — den ävenledes lögnaktiga uppgiften om de 20 som upptagit avdelningen i Åstorp, då det i själva verket icke varit mer än 5 — så skyller det arma bladet på — Elov Johansson!

Elov Johansson som sanningsvittne om syndikalistiska konflikter, den händelsen är så grotesk, att det finnes väl ingen ens bland denne Johanssons närmaste kamratkrets som tror på den historien ens ett ögonblick!

Om den Törnkvistska avbasningen av strejkbrytareföljet, dess ledare och själasörjare Sk. Soc.-D., är blott det att säga, att det finnes ärliga reformister också. Vi höllo på att förtvivla.

Konferens med gruvdistriktets arbetare

lär enligt vad vi erfarit vara ordnad att hållas söndagen den 18 november.

Det har från initierat håll meddelats oss att Elov Johansson och hans kumpaner, något ängsliga inför utgången av denna, är i livlig verksamhet för att på något sätt överlista konferensen, för att få även den som ett tillhygge mot de i Åstorp kämpande kamraterna.

Det skall bli intressant att se utgången av den kraftmätningen som därvidlag skall äga rum mellan den riktning, som enligt Törnkvist, står på arbetarnas — ty syndikalister äro även hederliga arbetare — sida eller strejkbrytareföljets och arbetsgivare Assarssons sida.

Skall hederligheten eller Elov Johansson segra?

*) Kursiveringen vår. Red.

Vad betyda orden?

S. A. C. =	Sverges Arbetares Centralorganisation
L. S. =	Lokal Samorganisation
D. K. =	Distrikts-Kommitté
C. K. =	Central-Kommitté
A. U. =	Arbets-Utskottet (för S. A. C.)

Malmö Träarbetarefackförenings insatser i kampen mot syndikalismen.

Det hör till ordningen för dagen, att de reformistiska organisationerna på ett eller annat sätt, mer eller mindre lymmelaktigt, söka ta brödet ur munnen på de syndikalistiskt organiserade arbetarna.

Träarbetareförbundets avdelning nr. 13 i Malmö har varit synnerligen aktiv i detta hänseende. Medlen som använts ha varit något olika. Än har man gått till arbetsköparen och begärt att få syndikalisterna avskedade, än har man från styrelsehåll sökt hetsa arbetslagen att jaga bort de missbagliga och slutligen har man på avdelningsmöte beslutat, att syndikalistiskt organiserade träarbetare ej skola tillåtas börja på någon arbetsplats.

Dessa medel ha använts med växlande resultat. I flesta fall har resultaten för monopolsavdelningen blivit negativa. I två fall har det dock lyckats för dessa herrar att göra syndikalister brödlösa. Den ena gången var när styrelsen lyckats hetsa ett arbetslag till att jaga fackföreningens nuvarande ordförande från arbetsplatsen och den andra gången var när man konsekvent lyckades utestänga en L. S.-medlem från varje arbetsplats.

I denna situation måste givetvis syndikalisterna söka att få arbete på arbetsplatserna innan träarbetarefackföreningens medlemmar hunnit få monopol på desamma. Detta har även delvis lyckats.

Man skulle dock känna träarbetarefacföreningens styrelse dåligt om man invaggade sig i den föreställningen att denna ej skulle kunna uttänka nya nedriga planer för att uppnå sitt syftemål: att utrota syndikalisterna.

Striden vid Malmö bangårdsombyggnad.

I slutet av augusti månad påbörjade A.-B. Träkonstruktion i Töreboda resningen av sina träkonstruktioner på Malmö bangård.

För detta arbetes utförande medsändes ett lag arbetare från Töreboda. Dessa voro syndikalistiskt organiserade.

Några dagar efter arbetets påbörjande fick arbetslaget besök av avd. 13:s ombudsman som fordrade att arbetslaget skulle ansluta sig till hans förening. Detta vägrade arbetslaget. De blevo då kallade till möte med träarbetarefackföreningens styrelse. På detta möte krävde man från träarbetarehåll att arbetslaget skulle ingå i deras skråorganisation. Ja, man gick t. o. m. så långt, att man hotade med en blockad för att antingen tvinga in dem i trä arbetarefackföreningen eller också jaga dem från arbetsplatsen. Det sista var egentligen meningen. Arbetslaget höll dock på sin rätt att tillhöra S. A. C.

Saken blev inrapporterad på förstkommande L. S. möte och där beslöts att sända en skrivelse till träarbetarefackföreningen och delgiva den, att L. S. med alla till buds stående medel komme att försvara sina medlemmar mot alla slags trakasserier.

Denna upptogs mycket onådigt ej minst av de styrelsemedlemmar, som förut tillhört L. S. Dock gjorde den nog även herrarna litet betänksamma.

Efter en tid fick L. S. en skrivelse, vari delgavs, att avdelningen beslutat, att arbetslaget skulle ingå i densamma. Samtidigt fick arbetslaget en skrivelse vari det uppmanades, att omedelbart ställa sig avdelningens beslut till efterrättelse.

Härpå svarade L. S. att den under inga villkor kunde godkänna något slags monopol på organisationsrätten. Samtidigt inbjöds träarbetarnas styrelse till ett möte med L. S. styrelse.

På detta möte begärdes från L. S. styrelse, att träarbetarnas styrelse skulle besvara frågan huruvida S. A. C. som kamporganisation var jämbördig med yrkes- eller skråförbunden.

L. S. styrelsen påvisade att S. A. C. var minst lika god kamporganisation som något av skråförbunden. Träarbetarnas styrelse vägrade envist att gå in på detta spörsmål. Det är ju även fullt förklarligt att man ej ville ingå på en så obehaglig fråga, ty de voro ju oförmögna att bevisa att S. A. C. är en mindervärdig kamporganisation. Och om man hade erkänt den som värdig, så hade man samtidigt medgivit att deras monopolsträvanden voro oberättigade. Det enda man kunde försvara sig med var, att deras organisationsprinciper krävde, att arbetarna skola vara uppdelade i sina respektive skrå, för att man därigenom lättare skulle kunna utöva kontroll på arbetsplatsen. Dessa påståenden blevo ordentligt vederlagda från L. S. sida.

Mötet avslöts utan något som helst resultat.

Träarbetarnas styrelse gjorde nu upp planer, som dock ej kunde hållas mera hemliga än att L. S. fick vetskap om dem.

Planerna voro: att söka få in någon eller några medlemmar på arbetsplatsen, att få ett avtal upprättat med arbetsköparen, som skulle tillförsäkra träarbetarna monopol på arbetet. Och därefter skulle man blockera arbetsplatsen för att på så sätt tvinga arbetsköparen att avskeda syndikalisterna.

Denna plan lyckades man dock ej att genomföra.

Träarbetarefackföreningen blockerar en arbetsplats där den ej har en enda medlem.

Från träarbetarehåll är man dock ej rådlös när det gäller nidingsdåd. Och onsdagen den 10 oktober blevo vi uppbyggda med följande blockadmeddelande:

"Då A.-B. Träkonstruktion, Töreboda, för resning av hallarna vid S. J. bangårdsombyggnad i Malmö icke kan förmås att tillämpa, eller att underskriva vårt gällande avtal, förklaras i anledning härav allt deras arbete å nämnda plats, som tillhör träarbetarefacket, i blockad och kommer var och en som utför detta arbete att betraktas som blockadbrytare.

Malmö den 9 oktober 1923.

Sv. Träarbetareförbundets avd. 13:
Styrelsen.

Godkänt: Sv. Träarbetareförbundet:
Styrelsen.

Som synes av meddelandet så hade träarbetarnas styrelse inga blygsamma fordringar på oss syndikalister. Man begärde ju där, att syndikalisterna skulle gå i aktion för att tvinga arbetsköparen till att träffa avtal med träarbetarefackföreningen, för att därigenom kunna utestänga syndikalisterna från arbetsplatsen.

Så fåraktiga och oärliga mot sin organisation voro dock ej dessa syndikalister.

L. S. tillställde omedelbart pressen meddelande om, att L. S. hade ingen konflikt på sagda arbetsplats och att den ej heller lät kommendera sig i strid av en organisation som ej hade eller haft e n e n d a medlem på arbetsplatsen.

Från träarbetarehåll sökte man då, genom tidningen "Arbetet", göra gällande, att syndikalisterna arbetade för lägre betalning än vad deras avtal stipulerade.

Detta lögnaktiga påstående har av L. S. vederlagts många gånger.

Enligt träarbetarnas avtal och vederbörande styrelses krav skulle de arbetare, som sänts från Töreboda ha kr. 1:16 pr timma + 4 kr. i dagtraktamente. Alltså kr. 13:28 pr dag efter 8 timmars arbetsdag. De träarbetare som blivit intagna här skulle ha kr. 1:16 pr timma.

Arbetarna från Töreboda hade, enligt överenskommelse, 75 öre pr timma och 9 kr. pr dag i dagtraktamente. Detta utgör på 8 timmars arbetsdag 15 kr. pr dag. Alltså kr. 1:72 mer pr dag än vad träarbetarnas styrelse begärde att de skulle ha. De arbetare, som intagits på arbetsplatsen här erhöllo de i respektive avtal stipulerade lönerna.

L. S. inbjöd Malmö organiserade arbetare till ett möte för att diskutera denna lymmelaktiga blockad.

På detta möte vederlades fullständigt träarbetarestyrelsens mer eller mindre sanningslösa påståenden.

Mötet beslöt uppmana respektive organisationers styrelser att komma till sammans för att på något sätt få blockaden upphävd.

Detta ville dock ej träarbetarna våra med om.

Dagen efter beslöt man i stället att blockera det arbete som avdelningens medlemmar utförde för S. J. räkning. På detta arbete voro blott ett 40-tal man sysselsatta. Med denna blockad avsåg man att utöva påtryckning på S. J. för att denna institution i sin tur skulle öva påtryckning på A.-B. Töreboda Träkonstruktion så att detta bolag skulle entlediga syndikalisterna o. i stället intaga rättroget folk.

Lymmelaktigheten triumferar!

Det arbete som man blockerat för S. J. var takbeläggning av hallarna m. m. Detta var ju för S. J. en ganska ömtålig sak. S. J. har säkerligen också känt sig sitta i knipan. Ty under vintertiden när det regnar och snöar är det ju ej roligt att ha en banhall utan tak. I vilken mån S. J. övat påtryckning blir en sak som vi troligen komma att något beröra i "Arbetaren".

För några dagar sedan, när resningen av de stora hallarna nästan fullbordats och materialerna till några mindre hallar saknades, så blev det bestämt, att arbetarna från Töreboda skulle sändas dit och de i Malmö intagna arbetarna skulle permitteras några dagar tills materialerna framkommit.

I lördags reste Törebodalaget och den andra delen av laget permitterades.

Under tiden pågick underhandlingar mellan träarbetarefackföreningen, S. J. och A.-B. Träkonstruktion.

Tisdagen den 13 dennes delgavs det i tidningen "Arbetet", att uppgörelse träffats och att arbetet skulle upptagas onsdagen den 14 med träarbetare anställda genom träarbetarnas expedition.

På onsdagen infunno sig de permitterade arbetarna på arbetsplatsen för att börja arbeta, men fick då till svar av arbetschefen, att han fått order att de ej fingo börja.

I. o. m. denna uppgörelse har träarbetarna klart och tydligt vederlagt sina föregående påståenden, att det ej var arbetet de voro angelägna om att få för sin egen del.

Det är nu tydligt och klart bevisat att allt tal om ordnade förhållanden och kontroll på arbetsplatsen endast varit bluff och att hela aktionen igång satts för att svälta ut syndikalisterna.

Dylika skurkaktigheter kommentera sig själva.

L. S. har emellertid ännu ej sagt sista ordet i denna sak.

O. S.

Där kolet brytes

där härskar bolagskapitalismens förtryck.

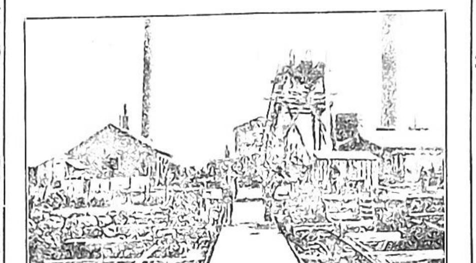

Kolbrygga med lave.

Det är i november, det är i dödens månad, då allt grönskande och spirande liv i naturen ha vissnat och tynat bort, och då allt har blivit så trist och enformigt . .

Det är höst, det är regn och storm, och över Skånes väldiga gruvfält vilar det grå och tryckande höstdiset så tungt, så tungt.

Det lider mot kväll, den långa enformiga arbetsdagen är slut, och jag står vid gruvschakten och betraktar arbetarna, som genomvåta, smutsiga sotiga och uttröttade komma i grupper från jordens innandömen. Det är gamla, grånade män, som ha offrat sina bästa krafter åt detta arbete och varit trälbundna hela sitt långa liv vid gruvan. Men snart ha dessa arbetets trogna söner fullgjort sina plikter åt bolagskapitalismen — därom vittnar deras böjda ryggar och deras stapplande steg — och då väntar dem fattighuset och sedan förgängelsens grav . . . Men det finns andra, det finns de som äro unga, som ha många, många oräknade trälår kvar innan de fullbordat sitt dagsverk och för sista gången stiger upp från de djupa gruvschakten, som varje minut traktar efter offer, efter människoliv.

Uppfordringsverket gnisslar och gnäller under det hisskorgarna stiga upp och ned med en svindlande fart och varje gång medföra en ny grupp sotiga män. Det är många hundra, som skola upp sedan dagen är slut där nere i gruvan, som skola upp för att vila och hämta nya krafter till den kommande morgondagens mödosamma slit.

Upp och ned, upp och ned varje dag, varje vecka, varje månad, varje år — det är den eviga kretsgången för kolbrytaren i Skåne.

Hundra meter under jordens yta.

Jag tror att det ej finnes något arbete, yrke eller sysselsättning, som är så påfrestande, så uppslitande och så farofullt, som vad gruvarbetet är.

Att ha sitt arbete många gånger mer än hundra meter under jordens yta, att gräva sig fram i smala och låga gångar för att komma åt kolet, att sortera det och att transportera fram det till uppfordringsverket i en osund luft i det svaga lampskenet och under det vattnet på många ställen störtar ned i strida strömmar, ja, sådant arbete kan inte räknas till det angenäma slaget av mänskligt arbete.

Kolgruvearbetaren har ett mycket hårt och äventyrligt arbete, som blott den kan förstå och bedöma som själv har prövat på detsamma. I de flesta gruvorna händer det, att kolhuggaren får arbeta sig in i berget på en höjd som icke uppgår till en meter, och det kan var och en förstå, hur det skall vara att hugga loss kolet, då höjden är så ringa mellan det övre och undre berglagret, som icke innehåller någon kolhalt. Till detta kommer mörkret, vattnet och den osunda luften, mödan och alla hotande faror för liv och hälsa.

Men vem tänker på under vilka svåra förhållanden, under vilket hårt slit och under vilka faror för sitt liv gruvarbetaren forslar fram kolet? Ja, vem skulle tänka på dessa tusende och åter tusende män, som för en knappt tillräcklig daglön bryter det svarta kolet i jordens innandömen och bringar det upp i dagen, för att andra sedan skola njuta av kolets behagliga värme eller draga nytta och fördelar av det på annat sätt.

Nej, man tänker ej på dessa män, för det är ju inga stora män som ha aktier i gruvorna, utan de tillhöra de små och betryckta i samhället, till dem som måste arbeta sig till blods för att kunna leva ett nödtorftigt liv intill dess kyrkogården sluter dem i sin heliga mull.

Bolagsväldets förtryck.

Under alla tider ha kolgruvearbetarna arbetat under mycket tryckta och olidliga förhållanden och det göra de än i dag.

Det mäktiga bolaget — Höganäs-Billesholm — svänger alltjämt sitt slavgissel över arbetarnas ryggar, som har släpat samman miljonerna åt sina förtryckare. På alla sätt försöker arbetsledningen inom denna väldiga trust, att hålla arbetarna kvar vid det gamla slavsystemet. Att framtvinga förbättringar i löne- och arbetsvillkor har ej varit en lätt sak för arbetarna. Många äro de strider som gruvarbetarna utkämpat mot sina förtryckare, men många av dessa ha också slutat till arbetarnas nackdel dels beroende på det mäktiga bolag, som behärskar hela gruvindustrien och dels på grund av gamla föråldrade skråorganisationer arbetarna varit anslutna till.

Det mesta arbetet bedrives på ackord. Och då förhållandet i kolgruvorna är motsatt allt annat ackordarbete, kan en arbetare få arbeta månad efter månad utan att komma upp till några större förtjänster. Om en arbetare får en ort med rik kolhalt, har han goda utsikter att komma upp i en bra förtjänst. Men får han under för undan dåliga orter, så får han slita som ett djur utan att kunna tjäna mer än ett par tre kronor om dagen.

Men även ett annat olidligt förhållande ha kolhuggarna att dragas med, och det är bötessystemet för sorteringen av de framgrävda kolen. Det kan hända, att en arbetare utan att ha gjort sig skyldig till något slarv, att han under sorteringen icke kunnat skilja de olika kvalitéerna åt, att han därför mistar hela sin daglön, ja, t. o. m. veckolön.

På detta sätt bestjäl bolaget arbetarna varje dag på deras knappa förtjänster. Är det då att förundra sig över, att kolgruvearbetarna äro fattiga och utarmade!

Nej, och tusen gånger nej!

Men en gång förr eller senare skola arbetarna av nöd och armod tvingas att upptaga en avgörande kamp mot sin svurne fiende — bolagskapitalismen.

S. A. C. gör framsteg.

Man märker att den gamla organisationens renomé är i sjunkande och att dess ledare ha förlorat sin popularitet bland gruvarbetarna. Och över hela gruvdistriktet kan man icke undgå att lägga märke till hur arbetarna vända sig bort från den organisation, som nu icke längre motsvarar deras ändamålsenliga behov och riktar sina blickar till S. A. C., som de förstå är framtidens kamporganisation.

Hur länge det skall dröja innan kolgruvearbetarna ta steget fullt ut och ansluta sig till den nya organisationen, därom vill jag dock icke spå. Men att döma av de uttalanden, som gamla gruvarbetare gjort till mig på flera platser, så synes det som om det skulle finnas en stor minoritet för anslutning till S. A. C. Och jag är förvissad om att den dag gruvdistriktets arbetare, som lider under ett hårdare förtryck än många andra arbetaregrupper gör, tager detta steg över till syndikalismen skola de inget ha att förlora härpå, men mycket att vinna.

Viktor Brand.

Så länge som arbetaremassorna icke fått politisk likställighet, allmän rösträtt, parlamentarisk styrelse, strida de utan rast eller ro för den politiska maktens erövring. Men från den stund de äro i besittning av den, nu i tillfälle att bedöma dess värde, göra de sig lösa därifrån.

G. H:son Holmberg.

Ett 25-års jubileum

firar den ungsocialistiska rörelsen i Landskrona i dessa dagar. För det unga avantgardet, för de djärva tankarnas unga trupp, för ungsocialisternas insats i svensk arbetarerörelse bringa vi dem honnör.

Arbetaren

Organ för den syndikalistiska rörelsen i Sverige.

Utkommer dagligen från Stockholm.

Penumerationspriset för nästa år betydligt nedsatt.

För år 21: — kr. månad 2: — kr.

= Prenumerera =

Redovisning

för Skåne-Syndikalisten sker med 9 öre pr exemplar till D. K:s kassör,
Filip Olsson,
Fiskaregatan 3,
Landskrona.

Strejkbryteriets vapendragare.

Den socialdem. pressen i livlig verksamhet till skydd åt sina guldgossar — strejkbrytarna.

Åstorpskonflikten har satt den socialdemokratiska pressen i en verklig dilemma. Å ena sidan uppträder i denna konflikt Åstorps L. S., d. v. s. syndikalisterna och när så är — sanning och rätt äro ju likgiltiga — eller i vart fall känner sig de s. k. fackliga skrivbiträdena skyldiga att racka ner på dem, trots att konflikten ligger så klar och att rätten uteslutande är på syndikalisternas sida.

Men å andra sidan uppträda strejkbrytare, som sedermera organiserat sig och med deras ledare Elov Johanssons medverkan fått anslutning till det hedervärda skråförbundet som kallas för Grov- & Fabr.

Är å ena sidan klart att rätten till strid helt ligger på L. S. sida, men å andra det icke mindre är klart det flagranta strejkbryteri som utförts i hägn av Grov- & Fabr. överinseende och moraliska skydd, så utgör denna situation den knipa vari den soc.-dem. pressen blivit satt.

För att giva denna tidnings läsare ett prov på vilken sida denna s. k. arbetarpress behagat ställa sig: de hederliga L. S.-medlemmarnas, som för en solklart berättigad strid mot en arbetsgivare i Åstorp, som även i annat avseende är s. k. "välkänd" i orten, eller de strejken brytande stackarna som organiserat sig i Grov- & Fabr., tillåta vi oss härmed att återgiva följande snapshot:

I A r b e t e t skriver dess fackliga red. En. Hn., som i fackföreningskretsar har icke minst genom hans misslyckade advokatverksamhet åt Malmö träarb. idiotiska blockad vid bangårdsombyggnaden i Malmö, förvärvat sig en herostratisk ryktbarhet följande:

"Tvisten i Åstorp kan ur lokal synpunkt, som redan skett, bedömas helt olika. Bland arbetarna vid makadamfabriken har uppnåtts majoritet för strejk, men beslutet respekteras ej av Grov- och Fabriksarbetareförbundet. Vi anse att förbundet handlat riktigt, när det hävdat, att det med detsamma ingångna avtalet bör respekteras; men Grov- och fabriksförbundets medlemmar ha icke handlat fullt konsekvent. De borde aldrig ha lämnat Grov- och fabriksarbetareförbundet för att ingå i Lokala Samorganisationen, utan, även om missnöjet var stort över uppgörelsen härom året, stått solidariska med sin förbundsorganisation. Att de snart skulle bli färdiga med syndikalisterna var ju att vänta. Bäst hade emellertid varit om de uppklarat detta mellanhavande, innan strejken beslutats och utbrutit.

Men även om man sålunda bör inlägga en viss reservation mot "Grov- och fabriks medlemmars uppförande i Åstorp, kan man därför icke erkänna den syndikalistiska organisationens rätt att föra avtalsstrid på nämnda plats. Principiellt anse vi, att den syndikalistiska fackföreningstaktiken är till skada för arbetarklassen. Genom sin utbrytning ur fackföreningarna och genom sina vid sidan om dessa bedrivna strejker och blockader försvaga de den fackliga slagkraften."

Skånes distrikt av S. A. C.

som är de lokala samorganisationerna samt envar annan som är intresserad av den syndikalistiska rörelsens framgång behjälplig med anordnandet av föredrag, anskaffandet av talare o. s. v., har sin adress till Filip Olsson, Fiskaregränd 3, Landskrona.

Sprid Skåne-Syndikalisten

systematiskt och energiskt ut till de reformistiska arbetarna — ty det är oftast okunnigheten om vår rörelse som gör dem till våra onaturliga motståndare.

Efter denna krystade andliga uttömning snörvlar karlen följande bittra sorgetårar över landssekretariatets misslyckade förräderiprovokation 1917.

Vid Landsorganisationens kongress 1917 förekom en långvarig debatt om fackföreningarnas ställning till syndikalistkonflikter. *Det hade sannolikt varit lyckligt om kongressen följt Landssekretariatets* uppfattning eller åtminstone godkänt *reservanternas inom beredningsutskottet förslag.* I stället föredrog majoriteten att intaga en sorts neutral ståndpunkt, som sannerligen är svår att förstå. Det hade varit klokt om det redan då intagits en bestämd ställning mot den oreda och villervalla syndikalisterna åstadkomma."

En. Hn. betraktas ännu som klok gubbe i soc.-dem. fackföreningskretsar! ! !

Soc. Dem:s facklige, som så länge han buserat, vilket han fortfarande gör, ej gett sig ett enda ögonblicks ro för att slå rekord i facklig analfabetism, serverar följande dräpligheter, efter att ha instämt i sin skånska namnes uttalande att strejkbrytarna i Åstorp icke äro strejkbrytare:

Sk. Soc.-D. har, enligt vår mening, givit uttryck åt den fullt riktiga uppfattningen och vi kunna för vår del icke fatta huru gruvdistriktets i fackligt avseende högt stående arbetare kunna hänge sig åt en sådan villfarelse, som här kommit till uttryck. Man kunde naturligtvis vägra dessa arbetare återinträde i förbundet, men icke av den anledningen, att de voro "strejkbrytare". Deras solidaritetsbrott består nämligen icke däri, att de brutit strejken eller brutit mot syndikalisterna, utan att de bröt sig ut ur förbundet och bröt mot det organisationens beslut rörande avtalsuppgörelsen, som de själva voro med om att fatta.

Mot detta slag av "solidaritetsbrott" hör man visserligen sällan några protester, och ej heller känner man några speciella straffbestämmelser, som i fråga om strejk- och blockadbryteriet, mot dylika brott mot organisationen. Men det utesluter icke att frågan efter vad det lider kommer att ägnas en allt större uppmärksamhet på fackföreningshåll.

Det fanns dock ingen anledning för Grov- och Fabriksarbetareförbundet att vägra sina f. d. medlemmar, några andra har det icke varit tal om, återinträde, då de, av allt att döma, nu kommit till klarhet om, att deras intressen bäst tillvaratages genom Grov- och Fabriksarbetareförbundet. Och framför allt är det ingen anledning att diskvalificera dem därför att de bryta mot sin tidigare felbrytartaktik."

Alltså, ett ovederläggligt dokumenterat strejkbryteri är intet mot den slags brott mot den helige ande och för vilket ingen förlåtelse är möjlig, men som består i att arbetare vågat lämna, utgå ur de gamla odugliga skråförbunden och ansluta sig till en mera kampduglig och på frihetslig grund fotad organisation, S. A. C. genom att bilda L. S.

Man lägge märke till det förtvivlade i strejkbrytareadvokaternas försvarsverksamhet, då man nu på fullt allvar talar om andra så oväsentliga historier som rätten att utgå ur en organisation, samt det vansinniga i att söka kriminalisera detta. Men pass på, de dårar som bara våga komma fram med slikt för att dra arbetarklassens uppmärksamhet från strejkbrytarepackets i Åstorp förehavanden som icke minst det skadliga uti att detta pack fått organiserad anslutning till och skydd av Grov- & Fabr. De känna sig ännu så pass säkra att de nog vid ett annat tillfälle och som de ju i ovanstående aktstycke hota med komma fram med sina dumheter.

Ny Tids "facklige, den tredje i detta både tri- och träroliga klöverblad, vittnar på följande sätt om riktigheten i påståendena om den låga intellektuella nivå, på vilken de fackliga problemen behandlas i den socialdemokratiskt tongivande pressen.

"Det borde för var och en var klart, att ett ingånget avtal måste hållas, att icke enstaka på olika platser befintliga missnöjesanledningar få föra till avtalsbrott eller att en enstaka arbetargrupp vägrar godkänna ett avtal, för vilket majoritet vunnits bland ifrågavarande industris arbetare i dess helhet. Tydligen är det så, att arbetarna i distriktet, med den naturliga men dock ofta oreflekterade avsky som hyses för strejkbryteriet, utgått från att arbetarna i Åstorp äro strejkbrytare, alldenstund de befinna sig i minoritet och ändock arbeta. Men en sådan syn vittnar om oförmåga att se längre än till makadamfabriken i Åstorp. Här gäller det hela byggnadsämnesindustrien.

Förebråelsen att inte se längre än till makadamfabriken i Åstorp är obetalbar, när det kommer från det hållet. Ty skulle skribenten i Ny Tid våge se längre än till sin egen penningpung o. dess intressen, och icke skriva just så, som han gör och vilket befrämjar uteslutande denna penningpungs intressen så skulle han inte en minut längre få hålla på med sin "fackliga" kriaskrivning.

Från denna synpunkt ha vi inte hjärta att neka återgiva följande förtjusande enfald. Den utgör liksom ett monument över före detta ungsocialisten Oljelund. Läs och fröjdas:

"Linjerna måste vara klara. Ett avtal måste följas, så snart det godkänts och missnöjet får undertryckas till dess avtalet utlöper och det blir tillfälle att åstadkomma möjliga ändringar. I annat fall skulle fackföreningsrörelsen komma att upplösas och varje plats fick klara sig själv utan stöd av hela den samlade arbetarkåren inom förbunden. Tror man att en dylik utveckling skulle gagna arbetarna kunna de exempel följas, som förut givits i Stockholm och nu senast i Åstorp. Att strejkbrytarebeteckningen klistras på en människa är icke nog för att förändra en så självklar sak som att avtal måste hållas och att den enskilda delen måste höja sig för det hela.

Tidningen Arbetet Nils Edvin och sanningen.

Det gives, som bekant, ut en tidning i Malmö, Arbetet, som gäller för att vara arbetarnas egen tidning (sic!).

I denna i mer än ett hänseende märkliga tidning svänger red. Engberg sin färla över onda och goda, med eller utan assistens av "redaktionspalten" lille Nils Edvin.

Det märkligaste med denna tidning är att dess läsare, särskilt Malmöiter och lantbor, kalla tidningen socialistisk, men det gör den inte själv numera, ty på sin färd mot stjärnorna hade dräkten bleknat, och, klokt nog förrästen, för något år sedan skedde en omkostymering i all tysthet och helt omärkligt för de troende.

I övrigt följer tidningen sina traditioner, varav en består i att något vårdslöst handskas med sanningen, vilken allt för ofta t. o. m. får rymma fället för raka motsatsen.

Allt ifrån översofisten Engberg till redaktionspalten lille Nils Edvin, som också någon gång får visa sig på styva linan, finnes denna gudaborna förmåga — känd om ej precis aktad — att från en premiss komma till den mest överraskande slutsats.

Därför lyckades det alldeles för vännen Engberg, att sätta vingar på Kobbeköt; dämpa Morlska vågsvallet och taga försvar för Kabbarp vid hans bekanta skeppsbrott på det kapitalistiska blindskäret.

För redaktionspalten går det nog litet knaggligt ibland, isynnerhet när han råkar ut för irrfärder i de syndikalistiska gravarna och backarna — men ändå; han pilar och skriver i sitt anletes svett sina uppdragsgivare till behag, och det är vackert så.

Vi ha ju Banhallsbyggnadskonflikten i färskt minne. Striden emellan den något Träiga Träarbetarefackföreningsstyrelsen och Malmö L. S.

Lille Nils Edvin fick gråten i halsen ty han tyckte inte att syndikalisterna voro snälla som vägrade att lämna sitt eget arbete på träarbetarnas befallning.

I Åstorp var det något annorlunda.

Där gingo arbetarna ut, men de glömde att underdånigt utbedja sig Grov- och fabriksarb. förbundets tillstånd, vilket var förb—t. Kom så därtill att de gingo ut ur förbundet (grov- & fabr.) också. Och inte hade de vett att stanna kärran förrän de råkat snärja in sig med S. A. C:s förrädiska skaror. Detta var för mycket för lille Nils Edvin, som rent av förfasade sig över slik oskicklighet.

Ty det är gammal god sedvänja enligt Kongl. Svenska tjänstehjonsstadgan, att man uttjänar överenskommen tid innan man ger sig i väg och när Grov- och fabriks har ingått ett årsavtal med arbetsgivaren så följer "naturligtvis" därmed också skyldighet att håva in folk på arbetsplatsen under tiden, även om det på grund av olidliga förhållanden är omöjligt att skaffa folk dit på ärligt vis.

Ty och emedan; enär arbetarna gå därifrån så sänder givetvis och tjänstvilligt Janne (sabla passande namn) Jönsson dit nytt folk, även om blockerade gränspålar måste trampas, ty avtalets helgd går före tjänstehjonet, Grov- och Fabr. medlemmars välbefinnande!

Ja, så tycker lille Nils Edvin, enligt vars strängt "objektiva" domslut Janne hade rätt.

En dräpande vidräkning

med "Arbetets" facklige redaktör.

Nedanstående artikel, som G. Sjöström tillställt tidn. Arbetet, som ett inlägg i den diskussion vartill dess facklige redaktör inbjudit, har naturligtvis blivit vägrad plats. Efter ett par dagars funderare på saken — det har antagligen varit svårt att få ihop ett passande motiv för sin vägran — har man funnit på att motivera vägran därmed, "att tonen i densamma gör att den icke kan införas." (!)

Detta om "tonen" när det kommer från det hållet, som inte kan nämna något om syndikalister utan att skälla eller insinuera om fula saker — den är obetalbar och vittnar endast om icke blott den humbug som bär upp organet utan också den feghet som inte vågar låta motståndarna få säga sin mening. Den lille parveln En. Hn. är påtagligt rädd för att låta andra än sina egna meningar få göra sig gällande. Men om det funnits den allra minsta lilla självkritik hos honom hade han snarare anledning att förskräckas över sina egna dumheter.

För att påvisa att En. Hn. icke tålt den kritik G. S—m. serverat honom, införa vi här in extenso inlägget.

Red.

Syndikalistiska konflikter.

Diskussionsinlägg.

Red. E. Hansson har inbjudit till diskussion i denna fråga. Under förutsättning att därmed menas ett samspråk icke endast mellan liktänkande troende utan även, för att göra bilden fullständig, hedningen och tvivlaren har rätt till ett inlägg, har jag djärvts till ett försök härmed.

Dock, det är icke med synnerligen stor förhoppning att komma till rätta med inledaren i sakfrågan detta inlägg skrivits. Därtill lägger hans förutfattade mening om allt som rör förhållandet mellan syndikalistiska och reformistiska arbetare på arbetsplatserna, samt hans illa dolda paniska förskräckelse för att tänka en tanke ut, vilken i sina konsekvenser kunde giva syndikalisterna rätt, alltför stora hinder. Men det finns ju en läsekrets, i vilken, jag hoppas det, det gives folk, vilka, liksom oss syndikalister vis à vis vår tidning, icke blint svära på allt vad som i aviserna serveras som "ledande" och då så . . . .

Redan den utgångspunkt från vilken red. Hansson vill ha de av L. S. etablerade konflikterna i allmänhet och Åstorpskonflikten i synnerhet betraktade gör en diskussion fullständigt illusorisk. Hansson är så helt behärskad av den meningen, att S. A. C. icke blott är en sidoorganisation i sämre mening, att de problem den för med sig kan man högdraget rycka på axlarna åt — så äro de lösta! Utan han anser dessutom, att den inget existensberättigande har, "att den principiellt är till skada för arbetarklassen", och ut från denna synpunkt kan ju konsekvensen icke bli annat än ett beklagande av att landsorganisationens kongress 1917 icke följde landssekretariatets motion om att enligt känt Gulo-Josef-manér knäsätta det organiserade förräderiet som en ledande princip i dess fortsatta verksamhet.

Det skulle föra för långt att här beröra problemet om organisatorisk enhet. Det skulle också vara en överloppsgärning, ty från någon annan synpunkt än den trälbundna och slaviska underkastelsen med den av uteslutande politiserande herrar redigerade s. k. arbetarepressen som daglig piska vinande över de som skulle våga hävda andra meningar än de patenterade — de s. k. splittringsmännen — kan, därom har red. Hansson alltför mycket vittnat om sig själv, han inte hysa. Vare det nog sagt, att det finnes säkerligen ingen syndikalist, som intet hellre skulle önskat än en sådan organisatorisk enhet. Men när nu detta inte varit möjligt — och skulden härtill ligger inte minst på det håll, av vilken Hanssons fackliga upplysningsverksamhet subventioneras, så finnes det heller ingen *syndikalist*, som icke blott vet hur ett enhetligt uppträdande mot arbetsgivarna icke dess mindre praktiskt skall kunna utformas, utan som därtill också är villig att individuellt såväl som kollektivt sätta denna enhetsfront mot arbetsköparedömet ut i det praktiska livet.

Är Hansson med härvidlag? Nej!

Vill han att hans meningsfränder och de fackliga organisationerna över huvud skola vara med? Nej! Och handen på hjärtat Hansson — söker du inte så långt dina andliga resurser det medgiva hindra att någonting så förskräckligt skall ske, som att arbetarna på en arbetsplats, organiserad i S. A. C. eller L. S. skola få samorganiserat sina slagkrafter mot arbetsköparna? Jo!

Framställningen om Åstorpskonflikten är det senaste beviset härför.

Rörande denna konflikt, om vilken E. H. gör förtvivlade försök att blanda bort korten, dock utan att lyckas, torde gentemot H:s framställning följande erinras:

1) Arbetarna vid makadamfabriken, på två undantag (två gamla förrädare) ha övergått från Grov- och Fabr. till S. A. C. Och detta ha de givetvis obetingad rätt till. Endast denna gladlynta högfärd, som tror sig själv ha monopolrätt till organisation bland arbetarna söker sig på att förmena dem rätten att ansluta sig till den organisation de finna bäst ägnad att befrämja deras intressen mot arbetsköparna. Grov- och Fabriks hade gjort bankrutt för dem genom uppgörelsen inom byggnadsämnesindustrien. Hanssons jeremiad över att arbetarna, missnöjet över uppgörelsen till trots, icke stodo solidariska med förbundet är snarare att betrakta som en retelse över att arbetarna inte låta sig nöja med att, i sin ställning på arbetsplatsen, mot en drummel till arbetsgivare, låta hundsvottera sig även av sin egen organisation. Denna Hanssons ståndpunkt avslöjar också hela det bedrägeri mot arbetarklassen som de reformistiska avtalsrörelserna i mångt och mycket innebära.

Vid det första diskussionsmötet i Malmö om träarbetarnas glansfullt dumma blockad kom undertecknad att något beröra denna sida av de moderna slavkontraktsuppgörelserna. Gentemot detta erinrade då H. att de i avtalen stipulerade lönerna utgöra minimilöner och icke maximilöner, vilket inpass nödgade mig att fästa uppmärksamhet mindre åt den teoretiska som fastmera praktiska sidan, att avtalens lönesatser de facto blivit maximilöner. Undantag finnas.

Nu belyser Åstorpshistorien riktigheten härav utöver vad Hn. själv sagt. I ett svar till Åstorps L. S. på erinringar om det förrädiska ingripandet i konflikten som skett med Elov Johanssons vid dylika tillfällen alltid tjänstvilliga medverkan, framställer Janne Jönsson saken ungefär så här*) att han och förbundsstyrelsen icke kunnat finna, att arbetsgivaren hade någon rätt eller skyldighet att betala högre löner än det med Grov- och Fabriks genomförda avtalet stipulerade.

Här har man t. o. m. ett av de så "beprövade" fackförbundet avfattat aktstycke som belägg på att även på det hållet anses avtalens lönesatser som maximilöner, vilka arbetarna icke få lov att med sina organisationers medverkan överskrida!

2) När den nu pågående öppna konflikten utbröt voro alla arbetarna, med ovannämnda undantag, organiserade i L. S. *Det fanns inget avdelning av "Grov- & Fabr." på platsen.*

Denna senare omständighet, är just med hänsyn till Åstorpskonflikten så pass allvarlig och avgörande för bedömandet att oavsett vad som sedermera inträffat och alla betalda skriveribiträden till trots, det därav obevekligt framgår, att den organisation, som sedermera mitt under striden tillkom och i vars hägn striden bröts, är och förblir en med berätt mod tillyxad *strejkbrytare*-organisation, det och ingenting annat. Ja, så pass avgörande är detta faktum, att det tilldels även finner sig nödsakad medgiva, "att bäst hade varit om de (d. v. s. strejkbrytareorganisationens medlemmar) uppklarat mellanhavandena (med syndikalisterna) innan strejken beslutats".

Jo, jo men hr Hn, visst hade det varit så, *om* det vid den tidpunkten funnits en sådan uppgörelse att åtrå. Så var dock ej fallet, enär strejkbrytareorganisationen då ännu ej var bildad. En. Hn. råkar, som man ser, ut för fruktansvärda olyckshändelser så fort han vågar sig aldrig så litet ut över de en gång för alla bestämda gränslinjerna för hans betraktelsesätt i organisationsfrågan över huvud.

Men när nu H. medgiver att det bästa hade varit att inte mitt under brinnande strid etablera det uppträde, som kom till sånd, så följer därav också att det icke blott var det sämsta att handla på sätt som skett, utan med hänsyn till att strejk verkligen pågår det måste bli ett flagrant strejkbryteri att bryta densamma.

Men att våga den tanken, det orkade inte H. med, och jag har heller inte räknat med, att den andliga hedern skulle vara så stor, att man oförbehållsamt skulle kunna erkänna ett brott av sina egna, även när brottet begås mot syndikalister. Då kan man tydligen kosta på sig litet vad som helst. Och H. gör sitt nederlag som advokat åt strejkbrytaregardet i Åstorp ännu mera genant genom att tro sig komma undan detta faktum genom att tala om andra saker, exempelvis att huvudstyrkan av arbetarna inom "byggnadsämnes" äro organiserade i Grov- och Fabr. och för den skull ha inte arbetarna i Åstorp rätt att tukta om makadamägaren Assarsson därstädes! ! ! Ju enklare ju simplare.

Det är inte mer än 10 år sedan Bengt Lidforss dog. Men om han finge se dem som i dag i Arbetet, och bland dem särskilt E. H., svinga svärdet mot hel- och halvlögner, som i dag försvarar den andliga feghet, som i dag med berätt mod ställa sig på förrädarnas sida, så skulle han gråta blod, därom är jag viss. Och det kan hända att de invektiver han en gång fann sig föranlåten att kasta mot ungsocialister skulle kanske i dag drabba många av dem som samla sig bakom En. Hn:s fackliga upplysningsverksamhet.

3) Beslutet om strejk **fattades fullständigt enhälligt** inom L. S. Alltså deltogo i detta beslut även de tre stackare, som dagarna efter blevo strejkbrytare och som förmodligen blevo initiativtagare till den sedermera bildade avd. av Grov & Fabr.

Vad har hr Hansson att säga om detta? Jo hör!

Syndikalisterna föredraga som bekant den oorganiserade (! ! ! ? ?) lönekampen, vilken givetvis icke alltid är till arbetarnas fördel. En del av arbetarna tröttnade också på att ständigt vara indragna i öppna konflikter varför de — ett tjugotal — anhöllo om återinträde i Grov & Fabr., vilket även beviljades."

Nu begär jag inte att H. skall känna till fakta i en sak varom han skriver och minst i ett fall som rör syndikalister. Han kan således icke känna arbetarepersonligheternas i Åstorp ställning till konfliktens förhistoria. Att han icke dess mindre skall skriva något, likgiltigt lögn eller sanning, huvudsaken är att det passar i schablonen och den bild om syndikalisterna man en gång för alla gett sig alla makter i våld att upprätthålla — ja det får bli hans och den läsekrets sak, som är beskedlig nog att suga i sig smörjan utan att mucka.

Nu är emellertid saken den, att utom vad som förut nämnts om det fullständigt enhälliga beslutet om strejk; varav framgår att det således icke fanns någon som mot sin vilja tvingades därtill, eller för att låna Hn:s dräpliga tirad: "trötta på att ständigt vara indragna i öppna konflikter" — *att just en av de värsta skrikhalsarna på att få en strejk tillstånd var bland de första att bryta strejken!*

Denna omständighet föranledde undertecknad vid ett senare deltagande i ett strejkmöte i Åstorp sätta ifråga om det icke i kravet på öppen konflikt från just det håll, för vilket stora famnen öppnats av Grov- & Fabr. och En. Hn. i Arbetet, låg en provokation. Och med kännedom om hur fullständigt fri från alla skrupulösa hämningsföreställningar en Elov Johansson lagt i dagen i sitt heliga krig mot syndikalisterna, som ju också äro en integrerande del av och oskiljaktligt förbundna med arbetarklassen, så giver ju denna händelse det friaste spelrum för fantasien om samme Johanssons medverkan i dessa provokationer redan på ett tidigt stadium.

Besynnerligt nog har jag emellertid aldrig vid mitt noggranna studium av "Arbetet" dag efter dag, lagt märke till att vare sig En. Hn. eller någon annan sagt några speglosor om den slags gaphalsar som i Åstorp uppträda som strejkbrytare. Är det släktskapet som hindrar?

Till sist kan jag inte underlåta, om än bara i förbigående, peka på den ångest En. Hn:s inledningsartikel som helhet präglas av inför den allvarliga opinion som uppstått inom Grov- och Fabr. egna avdelningar i gruvdistriktet mot förbundets svineri i Åstorp. Och för att liksom trösta sin egen skamfilade auktoritet i fackliga frågor, att den inte står ensam i sitt försvar för förrädarna har han i "Arbetet" låtit införa ett uttalande i samma stil som En. Hn. gjort av Sk. Soc. Med kännedom om den förbittring över nämnda tidnings uppträdande i Åstorpskonflikten, som gav sig tillkänna vid det stora opinionsmötet i Åstorp för ett par veckor sedan, och till vilket såväl En. Hn som nämnde tidnings redaktör voro inbjudna, men föredrogo att fegt stanna hemma, och vars resultat, bestående i bl. a. en enhälligt uttalad protest mot Sk. Soc., så bör man icke missunna En. Hn. denna tröst. Om än det är betecknande att den press arbetarna med sin dåliga ekonomi dock håller uppe är bliven till denna knutpiska varmed de skoningslöst smekes i ryggarna om de icke i allt vilja tölja de misslyckade auktoriteter, som för pennorna i spalterna, så är det väsentligaste dock det, att alla begrepp om proletarisk heder och solidaritet bland arbetarna ute på arbetsplatserna inte suddats ut. Pressluskar av vilken färg det vara må — gärna syndikalistiska också om det behagas — må sedan skriva vad de vilja. Det blir värst för dem själva ändock till sist.

Hr redaktör! Jag ber om överseende för att i allt för hög grad ha upptagit utrymmet. Men då det i all diskussion är god regel att yttra sig så få gånger som möjligt, att i ett första ha anfört allt väsentligt, och då jag icke kommer att för min del kräva mera plats, så hoppas jag om överseende för längden på detta inlägg.

Lund den 11 nov.

Gust. Sjöström.

*) Då jag icke har brevet tillgängligt i skrivande stund göres reservation för ordvalet. Andemeningen är dock den anförda.

Landskrona.

Nya Folkets hus Café
(Eriksgatan)
Rekommenderar
sina goda varor
till billiga priser.
Rikstel. 1058

Frisérsalongen
Östergatan 47
Rekommenderas
— BROR NORDIN —

Vill Ni
ha gott och billigt
Bröd?
Köp då
Landskrona Grovbageris
utmärkta brödsorter.
Specialité:
Matbrödstillverkning
Och för övrigt allt
vad till yrket hörer.
M. Andersson

Café
Temperance
Järnvägsgatan
LANDSKRONA
Tel. 393 Rekommenderas Tel. 393

L. S. i Skåne.

Bjuv: Sista onsdagen i varje månad kl. 6,30 e. m. i Folkets Hus, lilla sal. wF. O. Henriksson, Gunnarstorp.

Hälsingborg: 1:sta och 3:dje onsdagen. Folkets Hus. F. W. Nilsson. L. S. Exp., Folkets Hus.

Höganäs: 1:sta och 3:dje söndagen, kl. 2 e. m. i Folkets Park. Hugo Nilsson, Koppareslagaregatan.

Klippan: L. S. Brevl. 7.

Kristianstad: And. Friberg, Lasarettsgatan 2.

Landskrona: 1:sta och 3:dje tisdagen kl. 7 e. m. i Nya Folkets Hus. O. Persson, Hantverkaregatan 25.

Malmö: 1:sta och 3:dje måndagen kl. 7,30 e. m. Sal 5, Folkets Hus. K. Österholm, Café Nutiden, Friisgatan 3.

Åstorp: Hilmer Börjessos, Postlåda 13.

Nyvång: Frans W. Christoffersson.

Malmö Nya Tryckeri A.-B., Malmö, 1923

UNIVERSITETS BIBLIOTEKET LUND